

andet, som ikke vedrører virksomhedens økonomi, kan man kalde det. Og derfor er det her jo meget mere komplekst end bare – i anførselstegn – at bevare efterlønnen, som vi kender den i dag.

Jeg synes, vi skal prøve at diskutere det lidt mere nuanceret og se det med i et lidt bredere perspektiv end bare at se den enkelte kasse, hvor der står efterløn på.

Tredje næstformand (Helge Adam Møller):

Tak til den radikale ordfører. Vi går videre i ordførerrækken. Så er det Enhedslistens ordfører, hr. Jørgen Arbo-Bæhr.

Jørgen Arbo-Bæhr (EL):

Først og fremmest vil jeg godt rette en misforståelse, som hr. Thulesen Dahl har gjort sig skyldig i, nemlig misforståelsen om, at Enhedslisten bare skulle sidde på de bageste rækker og brokke sig. Sagen er, at Enhedslisten har stribevis af visionære forslag til – og bemærk ordet – udvikling af velfærden. Det eneste, Enhedslisten har noget imod, er de forslag, som er fremsat ikke mindst af regeringen til afvikling af velfærden.

Enhedslisten går ind for velfærdsreformer, selvfølgelig gør vi det. Efter 5 år med den siddende regering er vores alle sammens velfærd slidt ned som en københavnsk folkeskole. Mens pengene fosser ned i de riges lommer og friværdderne omsættes i nye samtalekøkkener, bliver flere og flere mennesker sat ud af deres lejligheder, fordi de ikke har råd til at betale huslejen. Den offentlige service er slidt ned af regeringens massive overførsel af penge fra offentligt til privat forbrug.

Fra børnene i daginstitutionerne til de ældre på plejehjemmene har nedskæringerne sat sig spor i form af færre hænder. Fra folkeskole til voksen- og efteruddannelse er uddannelsesindsatsen skåret ned år for år. De offentligt ansatte bliver slidt ned af effektiviseringskrav og regeringens forkærlighed for fri konkurrence på dårlige løn- og arbejdsforhold.

Stress og fysisk nedslidning er dagligdag for de mennesker, der knokler for en ordentlig offentlig velfærd. Det koster for den enkelte, og det koster for samfundet. Alt for mange bliver syge af deres arbejde, og alt for mange tvinges til at forlade arbejdsmarkedet og gå på førtidspension. Alt for mange må kæmpe sig igennem de sidste år, indtil efterlønnen vinker forude.

Det er egentlig et grotesk samfund, et grotesk arbejdsmarked, og det er udslag af en grotesk

arbejdsmarkedspolitik, at mere end 800.000 holdes udenfor på grund af arbejdsløshed, nedslidning eller andre sociale problemer, mens andre tusinder bliver slidt ned af for meget arbejde.

Så der er brug for velfærdsreformer. Vi skal have fordelt arbejdet, så folk ikke bliver slidt ned fysisk og psykisk. Vi skal have ansat flere mennesker og have flere hænder i den offentlige service. Vi skal satse massivt på uddannelse og hjælp til folk med sociale problemer, så også de får en chance på arbejdsmarkedet. Vi skal sikre alle en økonomisk og social tryghed, så ingen tvinges til at leve af spaghetti med ketchup morgen, middag og aften. Vi skal kort sagt have et samfund, hvor der er velfærd og plads til alle.

Jamen vi har ikke råd, lyder det så fra forskellige side og ikke mindst fra finansministeren og hans borgerlige økonomer. Det kan man selvfølgelig sige, hvis målet er et samfund, hvor det offentlige forbrug er sat på standby, mens den private velstand bliver mere end fordoblet. Så er der ikke råd til ordentlig hjemmehjælp, til efterløn, til social tryghed, og det er regeringens plan med velfærdsforringelserne.

Vi kender det godt. Det er ny vin på gamle flasker, og der er faktisk skrevet bøger om det. En af dem, en kendt udgave, hedder »Minimalstaten«. I den nye udgave har en af regeringens chefideologer, nemlig beskæftigelsesministeren, udtalt:

Kl. 17.45

»Regeringens to grundpiller er skattestoppet og bremsen på væksten i den offentlige sektor. Hvis ikke staten, amterne og kommunerne får flere penge, mens økonomien fortsat vokser, vil den private sektor løbe fra den offentlige sektor. Efter 10 år vil den offentlige sektor kun være øget med 5 pct., mens den private er blevet 20 pct. større. Sådan opstår et nyt Danmark.«

Det er målsætningen for regeringens såkaldte velfærdsreformer, et nyt Danmark, nemlig et opgør med den kollektive, sociale, solidariske velfærd, som vi kender, til fordel for et stigende privatforbrug og et stagnerende offentligt forbrug. De forslag, der ligger til velfærdsforringelser, vil jo gå ud over almindelige mennesker.

Det vil gøre det endnu hårdere at være på det danske arbejdsmarked i endnu længere tid, uden at der er nogen som helst visioner for, hvordan vi kan skabe et arbejdsmarked, hvor folk bliver glade for at gå på arbejde og har lyst til at blive på arbejdsmarkedet længere.

Det er derfor ikke underligt, at en lang række mennesker og deres faglige organisationer, ud-